

Arrest

nr. 166 297 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig de instructie van 19 juli 2009, in.

1.2. Op 28 juli 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard.

1.3. Tegen die beslissing stelde hij een beroep tot nietigverklaring in op 19 september 2011.

1.4. Op 18 augustus 2011 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13.

1.5. Bij beslissing van 16 januari 2012 werd de beslissing van 28 juli 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, ingetrokken.

1.6. Diezelfde dag deelde verwerende partij aan verzoeker mee dat, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, een instructie naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats zou worden gestuurd tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Dit naar aanleiding van het feit dat uit zijn administratief dossier bleek dat hij sinds 21 maart 2007 ononderbroken in België verbleef, dat hij een arbeidscontract voor de duur van minstens één jaar had voorgelegd en dat hij het bewijs had geleverd van een duurzame verankering in België.

1.7. Met arrest nr. 75.584 van 19 januari 2012 werd het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker instelde tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, verworpen.

1.8. Bij beslissing van 27 mei 2012 werd hem de toekenning van een arbeidskaart B geweigerd.

1.9. Bij beslissing van 21 mei 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard op grond van het feit dat verzoeker de voor de toekenning van een verblijfsrecht vereiste arbeidskaart B niet kon voorleggen.

Dat is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

G., S. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Tez Clean, d.d. 03.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 16.01.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels gewest blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich ingeschreven voor Nederlandse lessen, wenst te studeren in België, legt een arbeidsovereenkomst, en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn

verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

1.10. Op 10 september 2012 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 21/06/2012, wordt aan G., S. (...) (M)

geboren te (...) (Marokko), op (...), van nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 10/10/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland,' tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Genomen uit de schending van het (materieel) motiveringsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Doordat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, bij de beoordeling van de door verzoeker ingediende aanvraag, de elementen van integratie van verzoeker niet weerhoudt omdat de integratie het verwijtbaar gevolg zou zijn van het zich nestelen in illegaal verblijf Terwijl hiermee wordt teruggekomen op een op 16 januari 2012 reeds gemaakte beoordeling inzake de lokale verankering van verzoeker, die alsdan als een louter positief gegeven werd weerhouden. Zodat de genoemde beginselen geschonden zijn.

Toelichting:

1. *De eerste bestreden beslissing is onder meer gemotiveerd als volgt: (...)*

De in de motivering van de bestreden beslissing opgegeven reden om de integratie van verzoeker niet als een grond tot regularisatie te weerhouden, is dat deze integratie het loutere gevolg zou zijn van een zich nestelen in illegaal verblijf in hoofde van verzoeker. Door de bestreden beslissing wordt dit laatste aan verzoeker verweten. De elementen van integratie die verzoeker ter gelegenheid van zijn regularisatie-aanvraag naar voren heeft gebracht, hebben echter al het voorwerp uitgemaakt van een beoordeling door dezelfde instantie als deze die de eerste bestreden beslissing heeft genomen. In het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 16 januari 2012 staat geschreven als volgt: "U levert

ook het bewijs van een duurzame verankering in België.” Bij deze beslissing was er dus geen sprake van enig pejoratief karakter van de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie. Integendeel werd die integratie louter positief beoordeeld als de vervulling van één van de voorwaarden voor het bekomen van een verblijfsrecht. Noch de omstandigheid dat er voor verzoeker uiteindelijk geen arbeidsvergunning annex - kaart werd bekomen, noch de bewering van verwerende partij dat de voorwaarden van de instructie van juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn, laten toe om terug te komen op een reeds gemaakte beoordeling van de voorliggende gegevens inzake integratie. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat integratie an sich mogelijks wel een grond tot regularisatie zou kunnen uitmaken, doch dat dit in casu niet zo is, nu de gemachtigde van de Staatsecretaris de integratie van verzoeker thans labelt als het loutere gevolg van het zich bewust nestelen in illegaal verblijf. Door deze extra kwalificatie aan de integratie van verzoeker toe te voegen, komt de gemachtigde van de Staatsecretaris terug op zijn eerdere beoordeling van exact dezelfde gegevens, en schendt hij het rechtszekerheidsbeginsel. Het motief dat de integratie van verzoeker niet kan weerhouden worden als grond tot integratie, om de redenen hierboven uiteengezet, is dan ook geen in rechte en in feite correct en aanvaardbaar motief, waardoor ook het materieel motiveringsbeginsel geschonden is.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu wordt de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij betoogt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is, daar de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de verzoekende partij enerzijds geïntegreerd is en anderzijds de elementen met betrekking tot haar integratie niet kan weerhouden, daar deze integratie enkel het gevolg is van haar eigen houding.

De lokale verankering in België van de verzoekende partij wordt niet weerlegd en de elementen van integratie in België worden niet betwist. De verwerende partij meent evenwel dat de integratie van de vreemdeling onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces gebeurde in een periode waarin zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, kan de integratie om deze redenen onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Vastgesteld moet worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door in casu de aangevoerde elementen inzake haar integratie niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onvoldoende zijn om

een verblijfsrecht toe te kennen omdat de verzoekende partij voor de in casu bedoelde aanvraag geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend en zich aldus bewust in illegaal verblijf heeft genesteld waardoor haar integratie het gevolg is van haar eigen houding, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Immers kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de maatschappelijke integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat enerzijds wordt gemotiveerd waarom de lokale verankering en de integratie van de verzoekende partij geen grond tot regularisatie kunnen zijn en anderzijds wordt uiteengezet dat de verzoekende partij geen arbeidskaart B gekregen heeft en daarom niet kan geregulariseerd worden. Bijgevolg werd de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt op twee onderscheiden motieven gemotiveerd. De Raad betwist niet dat de gemachtigde bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Evenmin betwist de Raad dat er geen enkele wettelijke verplichting is om een vreemdeling te regulariseren indien deze een langdurig verblijf kan aantonen of niet reeds eerder heeft getracht zijn verblijf te regulariseren. De Raad benadrukt evenwel dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401). De gemachtigde kan zich er dan ook niet op redelijke wijze van afmaken door in casu de elementen die wijzen op integratie niet te aanvaarden louter omdat de verzoekende partij zich genesteld heeft in jarenlang illegaal verblijf. Verder kan, zoals reeds werd gesteld, nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Het verweer van de gemachtigde, waarbij gewezen wordt op het gegeven dat de verzoekende partij tot verblijf gemachtigd zou worden indien ze een arbeidskaart B voorlegde, vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande daar in de bestreden beslissing voorts wordt nagegaan of de verzoekende partij tot verblijf gemachtigd kan worden op grond van haar lokale verankering en haar integratie.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC